

"İki şahıstan sudûr eden bir söz, istidadlarına göre tefavût eder. Yani birisine göre altın, ötekisine nazaran kömür kıymetinde olur." cümlesini açıklar mısınız, bu Peygamberimiz (asv)'in hangi yönüne delildir?

"Bir şahıs, çok fenlerde ihtisas sahibi olamaz. İki şahıstan sudur eden bir söz, istidadlarına göre tefavût eder. Yani birisine göre altın, ötekisine nazaran kömür kıymetinde olur."(1)

Aynı söz iki farklı kabiliyette olan insanda farklı bir değer ve hüviyet kazanır. Birisinde kabiliyet çok kapsamlı ve yüksek olduğu için söz ona göre kapsamlı ve yüksek bir değer kazanır. Diğerinde kabiliyet olmadığı için aynı söz onun ağızında basit ve sıradan bir şekle dönüşür. Demek sözün kendisi kadar kim tarafından söylendiği de önemlidir.

Mesela "**Ben Allah'ın elçisiyim**" sözünü Hz. Muhammed (sav) söylediği zaman altın ve elmas gibi kıymetli oluyor, zira hakikatte o elçi ve ona kabiliyeti var. Ama aynı sözü Kezzab gibi birisi söylediği zaman, kömür gibi adileşiyor, kıymetten düşüyor, hatta çok sakil ve itici bir hale geliyor.

Yine büyük bir kışlada yüzlerce askere hitaben bir komutan "**Hücum!..**" dese, her asker bu hücum komutu karşısında harekete geçer ve düşmana saldırır. Ama rütbe ve makamı olmayan sivil birisi aynı komutu verse, kimse harekete geçmez, hatta adam gülünç ve komik bir duruma düşer, lüzum görülürse cezada görür.

Şayet Peygamber Efendimiz (asv) -haşa- kabil ve ehil olmadığı halde "Allah adına ben görevli ve elçiyim" deseydi, şimdi elmas ve altın bir makamda değil, kömür ve -haşa- adi bir makamda olurdu. Demek o ehil ve kabil ki elçilik görevinde Allah onu destekliyor. Onun ağızından çıkan her bir kelam Allah'a dayandığı için elmas ve altın kıymetinde oluyor.

Peygamberimiz (asv)'in sözünü sıradan bir adam kendi hesabına söylerse sakil ve komik oluyor, zira o söze layık ve ehil değil. **Demek söz söyleyene göre güç ve kuvvet kazanıyor.**

(1) bk. [İşârâtü'l-İ'câz, Bakara Sûresi, Âyet: 23,24](#)